

Dániel könyve – Nyolcvankilencedik rész

A hamis tanok leleplezése: a „mindennapi” történeti vizsgálata az adventizmusban

Jeff Pippenger

2024-02-22

A Dániel könyvről szóló cikksorozat nyolcvanegyedik cikkében idéztünk egy részletet a Manuscript Releases 20. kötetének 17–22. oldaláról, ahol White testvérnő világosan azonosítja, hogy azt a tanítást, mely szerint „a mindennapi” Krisztus szentélyét jelképezi, Prescott és Daniells véneknek „a mennyből kiűzött angyalok” adták. Ő valójában nem nevezi meg „a mindennapi”-ról vallott téves elképzelésüket úgy, ahogyan én tettem, de a történelmi feljegyzések bőséges világossággal mutatják, hogy éppen ezt igyekeztek igazságként megalapozni. Arra törekedtek, hogy átírják Uriah Smith Daniel and the Revelation című könyvének azon részeit, amelyek „a mindennapi” ama értelmezését támasztják alá, amelyet ő az Early Writings hetvennegyedik oldalán helyes nézetként azonosít.

W. W. Prescott egy The Protestant című folyóiratot adott ki, amelynek egyetlen témája „a mindennapi” hamis nézetének felmagasztalása volt. Ő és a Generálkonferencia elnöke, A. G. Daniells sátáni élharcossá lettek abban, hogy folytassák Prescott erőfeszítéseit e hamis tanításnak az adventizmusban ortodox nézetként való megalapozására; ám amíg Ellen White élt, e sátáni törekvésben elért sikerük féken volt tartva. 1931-ben Daniells arról számolt be, hogy éppen abban az évben, amikor a Manuscript Releases-ből származó szakasz íródott (1910), neki (Daniellsnek) beszélgetése volt White testvérnővel „a mindennapi” tárgyában, és hogy ő azt a benyomást keltette benne, miszerint az ő és Prescott nézete helyes volt.

Fontos megértenünk ezt a történelmet, mert most kezdjük vizsgálni a tudásnak azt a gyarapodását, amely 1989-ben érkezett el, amikor a szent reformvonalak és Dániel tizenegyedik fejezetének utolsó hat verse felnyitattak. Ahhoz, hogy felismerjük azt a világosságot, amely a Szovjetunió összeomlásával keletkezett Dániel tizenegyedik fejezete negyvenedik versének beteljesedéseként, szükséges, hogy „a mindennapi”, valamint az „a mindennapi” által jelképezett prófétai történelem helyesen legyen megértve, mert az a történelem szemlélteti e történelem megismétlődését Dániel tizenegyedik fejezete negyvenedik–negyvenötödik verseiben. Ezek a versek azonosítják, hogy az ezekben a versekben felnyitott üzenet a „keletről és északról való hírek”, amelyek Isten népének végső üldözését idézik elő.

De a keletről és észak felől érkező hírek megrettentik őt; ezért nagy haraggal vonul ki, hogy sokakat elpusztítson és teljesen kiirtson. És felüti palotája sátorait a tengerek között, a dicsőséges szent hegyen; de eljut végéhez, és senki sem segít rajta. Dániel 11:44, 45.

A negyvenedik vers üzenete, amely a Szovjetunió 1989-es összeomlásakor feltárult, a késői eső üzenete, amely arra készíti a pápaságot (az északi királyt), hogy „nagy haraggal kivonuljon, hogy sokakat elpusztítson és teljesen kiirtson”. A „hírek” prófétai értelemben üzenetet jelentenek.

Miképpen prédikálhatnak pedig, ha el nem küldetnek? amint meg van írva: Mily szépek azoknak lábai, akik a békesség evangéliumát hirdetik, és jó dolgok örömhírét hozzák! Róma 10:15.

A késői eső üzenete az az üzenet, amelyet Isten utolsó napi őrállói hirdetnek, akik a szőlőskert énekét, valamint Mózes és a Bárány énekét zengik.

Mily szépek a hegyeken annak lábai, aki örömhírt hoz, békességet hirdet; aki jónak örömhírét hozza, szabadulást hirdet; aki ezt mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened! Hallják őrállóid: felemelik szavukat, együttesen ujjonganak; mert szemtől szembe látják, amikor az Úr visszahozza Siont. Ézsaiás 52:7–8.

A Dániel tizenegy negyvennegyedik versében említett „hírek” felbőszítik a bűn emberét, és végbemegy a pápaság utolsó vérengzése. Ez az üzenet a harmadik angyal üzenete, amely a hamarosan bekövetkező vasárnap törvény idején hangos kiáltássá duzzad.

„Senki sincs kárhozatra ítélve addig, amíg világosságot nem kapott, és meg nem látta a negyedik parancsolat kötelező voltát. Ám amikor kibocsáttatik a rendelet, amely kikényszeríti a hamis szombatot, és »a harmadik angyal« hangos kiáltása figyelmezteti az embereket a fenevad és képmása imadására, a határvonal világosan meghúzatik a hamis és az igaz között. Akkor azok, akik továbbra is a törvényszegésben maradnak, magukra veszik a fenevad bélyegét.” Signs of the Times, 1899. november 8.

A „keletről és északról jövő hírek”, amelyek haragra gerjesztik a pápaságot, a vasárnapi törvénytől hangos kiáltássá erősödnek, és ez az üzenet a késői eső üzenete, amely 2001. szeptember 11-én kezdődött. A „hangos szó” kifejezés prófétai terminus, amely növekvő hatalmat jelképez.

„Az erre az időre szóló igazságot, a harmadik angyal üzenetét, hangos szóval kell hirdetni, vagyis növekvő erővel, amint közeledünk a nagy végső próbához.” The 1888 Materials, 1710.

A negyvennegyedik vers „hírei” a késői eső üzenete közvetlenül az emberi kegyelemidő lezárulása előtt, amikor Mihály feláll. Ugyanaz a késői eső üzenet ez, amely 2001. szeptember 11-én érkezett, ám hangos kiáltássá, vagy hangos szózáttá duzzad, amikor a száznegyvennégyezer elpecsételtetik, és a Szentlélek akkor mérték nélkül árad ki. Ugyanaz a késői eső üzenet ez, amely a száznegyvennégyezer elpecsételéseinek időszakát jelölte meg.

A „késői eső” üzenetét hamisította meg a békesség és biztonság üzenete, amelyet a laodiceai adventizmus hirdet a „szamár” megérkezésétől egészen az „oroszlán” megérkezéséig. A 2001. szeptember 11. és a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény közötti időszak jelöli a laodiceai adventizmus lelki halálos ágyát, és azok, akiket Isten háza (Jeruzsálem) megítélése után ítélnék meg, ugyanabban a sírban halnak meg. A laodiceai adventizmus halálos ágya a szamár és az oroszlán között van, és az az üzenet, amelyet elutasítanak, és amely halálukat előidézi, a „keletről” (az iszlám jelképe) és északról (a pápaság jelképe) jövő „híradás”. Ugyanaz az üzenet ez, amely a harmadik angyal üzenete.

Dániel tizenegyedik fejezetének utolsó hat verse, amelyet az idők végén, 1989-ben oldottak fel, a késői eső üzenete, amelyet akkor hirdetnek, amikor a „békesség és biztonság” hamis késői

eső-üzenetét hirdetik. A késői eső próbája először Isten házával kerül szembe, mert ott kezdődik az ítélet, majd ezután az Isten házában kívül levő másik nyájjal kerül szembe. Ezért alapvetően fontos megérteni azt a „hazugságot”, amely a harmadik nemzedékben került be a laodiceai adventizmusba, mert miközben Isten kitölti Szentlelkét azokra, akiket elpecsétel, ugyanakkor erős tévelygést bocsát azokra, akik nem fogadják be az igazság szeretetét.

A huszadik század első másfél évtizedében „a mindennapi” körüli vita során azok közül az egyik férfi, aki a helyes millerita álláspontot védelmezte, miszerint „a mindennapi” a pogányság jelképe, F. C. Gilbert volt. Gilbert a zsidóságból megtért ember volt, és tökéletesen olvasott és beszélt héberül. A Dániel könyvében képviselt úttörői álláspontot a héber nyelv ismeretére alapozva védelmezte. 1910-ben, éppen abban az évben, amikor White testvérő megírta azt a kéziratot, amely évtizedekre eltemetve maradt, s amely azonosította, hogy Daniells és Prescott „a mindennapi”-ról vallott nézete Sátán angyalaitól származott, Gilbert személyes beszélgetést folytatott White testvérővel „a mindennapi” kérdéséről.

Tudjuk, hogy volt megbeszélése, mert azonnal (másnap) írásba foglalta annak a megbeszélésnek az összefoglalását, amelyet White testvérővel folytatott. 1931-ben A. G. Daniells azt állította, hogy ugyanabban az évben — 1910-ben — neki is volt megbeszélése White testvérővel „a mindennapi” tárgyában. Daniells azt állította, hogy White testvérő semmiféle más következtetést nem hagyott számára, mint azt, hogy „a mindennapi” Krisztus mennyei szentélybeli szolgálatának jelképe. Daniellsnek azonban a megbeszélésre vonatkozó állítása nemcsak „hazugság” volt, hanem a prófécia ama „hazugsága”, amely erős tévelygést idéz elő.

Azok számára, akik esetleg nem férnek hozzá az 1843-as és az 1850-es táblázatokhoz, fontos megérteni, hogy amikor az 1843-as táblázatot 1842-ben közzétették, a milleriták még mindig azt hitték, hogy a huszonháromszáz éves prófécia beteljesedéseként megtisztítandó szentély a föld. Amikor az 1850-es táblázatot kiadták, akkorra már tudták, hogy a megtisztítandó szentély a mennyei szentély. Ezért az 1843-as táblázaton NINCSEN Isten szentélyének ábrázolása, az 1850-es táblázaton viszont VAN Isten szentélyének ábrázolása. Ez fontos, mert Daniells azt állította, hogy a White testvérővel folytatott beszélgetésében megmutatta neki az 1843-as táblázatot, és rámutatott a táblázaton a szentélyre. Ez lehetetlen lett volna, mert az 1843-as táblázaton nincs szentély. Az interjúról szóló állítása „hazugság” volt.

Amikor 2009-ben e történetet tanulmányoztam, és tudomásomra jutott, hogy a kérdés mindkét oldalán álló férfiak egyaránt azt állították, hogy „a mindennapi” tárgyában beszélgetést folytattak White testvérővel, e-mailt küldtem az Ellen White Hagyatékknak, és megkérdeztem, hozzáférnek-e ahhoz a naplókönyvhöz, amely White testvérő 1910-es beszélgetéseit rögzítette. Azt válaszolták, hogy a naplókönyv még mindig a birtokukban van. Az alábbiakban az én e-mailem és az Ellen White Hagyaték válasza olvasható.

2009. január 19., hétfő

Akiket illet:

Azt hallottam, hogy létezik egy naplókönyv, amely feljegyezte, kiknek volt meghallgatásuk White testvérnőnél, és miről szóltak ezek a meghallgatások. Azt próbálom ellenőrizni vagy cáfolni, hogy A. G. Daniellsnek volt-e meghallgatása White testvérnőnél 1910-ben a „daily” tárgyában. Tudomásom van arról, hogy történelmi tanúságtétel szerint ez a meghallgatás megtörtént, de azt szeretném megtudni, van-e erről bármiféle bejegyzés egy hivatalos naplókönyvben, amely ezt ténylegesen rögzíti. Ugyanakkor azt is közölték velem, hogy F. C. Gilbertnek szintén volt meghallgatása White testvérnőnél 1910-ben a „daily” tárgyában, és szeretném tudni, megerősíthető-e ez egy olyan naplókönyv alapján, amelyet a munkatársai vezettek ebben az időszakban. Lehetséges, hogy nem is létezett ilyen naplókönyv, vagy ha létezett is, Önök nem adják ki ezt az információt, vagy talán meghaladja lehetőségeiket, hogy ezt számomra ellenőrizték, még akkor is, ha valóban létezik. Mindenesetre szerettem volna feltenni ezt a kérdést. Nagyra értékelném bármilyen segítségüket, amelyet nyújtani tudnak.

Kedves Jeff,

Köszönöm e-mailjét. Ellen White útitervéről meglehetősen teljes beszámolóval rendelkezünk levelei, naplói és közzétett időpontjai alapján, de ilyen értelemben vett „hajónaplóval” nem.

Kétségtelenül olvasta A. G. Daniells Ellen White-tal folytatott látogatásáról szóló beszámolót az EGW Biography 6. kötetében, The Later Elmhaven Years, 256–257. oldalán. Erről a beszélgetésről semmiféle független feljegyzést nem találtunk. Van azonban egy levelünk Gilbert véntől, 1910. június 1-jéről, amelyben jelzi azt a tervét, hogy június 6–9. között St. Helenában (ahol Ellen White élt) tartózkodik. Tudomásom szerint ennyi a rendelkezésre álló alátámasztó dokumentáció.

Isten áldja — Tim Poirier, az Ellen G. White Estate igazgatóhelyettese

Nincs független feljegyzés arról, hogy Daniells valaha is megbeszélést folytatott volna „a mindennapi” tárgyában, de létezik egy Gilbertől származó levél, amely jelzi azon szándékát, hogy 1910. június hatodikától kilencedikéig az ő otthonában tartózkodjék.

White testvér életrajzában, amelyre az Ellen White Estate hivatkozik, ahol unokája Daniells interjújának kérdését tárgyalja, feljegyezte Daniells állítását az 1910-ben meghamisított interjúval kapcsolatban:

„Valamivel később, a megbeszélések során Daniells vén, W. C. White és C. C. Crisler kíséretében, attól az őszinte vágytól indítva, hogy magától Ellen White-től tudja meg, mi az értelme a Korai írásokban található kijelentésének, felkereste őt, és elé tárta az ügyet. Daniells magával vitte a Korai írásokat és az 1843-as táblázatot. Közvetlenül Ellen White mellé ült, és kérdésekkel halmozta el. Az erről a beszélgetésről szóló beszámolóját W. C. White megerősítette:”

„Először felolvastam White testvérnőnek a fentebb közölt kijelentést a Tapasztalatok és látomásokból. Ezután elébe tartam azt a prófétai táblázatot, amelyet lelkészeink Dániel és a Jelenések próféciainak magyarázatában használnak. Felhívtam figyelmét a szentély ábrázolására, valamint a 2300 éves időszakra is, amint azok a táblázaton szerepeltek.

„Ezután megkérdeztem, emlékszik-e arra, mi mutattatott meg neki e tárgykörre vonatkozóan.

„Amint visszaidézem a válaszát, azzal kezdte, hogy elmondta, miként igyekeztek az 1844-es mozgalomban részt vett vezetők közül némelyek új időpontokat találni a 2300 éves időszak végére. E törekvés célja az volt, hogy új időpontokat tűzzenek ki az Úr eljövetelére. Ez zavart okozott azok körében, akik az adventmozgalomban voltak.

„Ebben a zűrzavarban az Úr kijelentette neki – mondta ő –, hogy a dátumokra vonatkozó, addig vallott és hirdetett nézet helyes volt, és hogy többé soha nem szabad újabb időpontot kitűzni, sem újabb időre vonatkozó üzenetet hirdetni.

„Ezután megkértem őt, mondja el, mi tárta fel neki a „mindennapi” többi részéről — a Fejedelemtől, a seregről, a „mindennapi” elvételéről és a szenthely földre vetéséről.

„Azt felelte, hogy e jellegzetességek nem úgy tárultak elé látomásban, mint az időre vonatkozó rész. Nem kapott vezetést arra, hogy magyarázatot adjon a prófécia e pontjaira.”

„A beszélgetés mély benyomást tett elmémre. Habozás nélkül beszélt szabadon, világosan és hosszan a 2300 éves időszakról, de a prófécia másik részét illetően hallgatott.

„Az egyetlen következtetés, amelyet levonhattam abból, hogy szabadon adott magyarázatot az időre vonatkozóan, ugyanakkor hallgatott a „mindennapi” elvételéről és a szentély lerontásáról, az volt, hogy a neki adott látomás az időre vonatkozott, és hogy a prófécia többi részére nézve nem kapott magyarázatot.—DF 201b, AGD nyilatkozat, 1931. szept. 25.” Arthur White, Ellen G. White, 6. kötet, 257.

Daniells azt állította, hogy megmutatta neki az 1843-as táblázatot, és megkérdezte tőle a szentély felől, amely nincs feltüntetve a táblázaton. Azt is állította, hogy magával vitte az Early Writings című könyvet, és kérdésekkel ostromolta őt arra vonatkozóan, mit értett azon, amikor világosan jóváhagyta „a mindennapi” úttörői értelmezését, valamint azt, hogy a táblázatot az Úr keze irányította. Ellen White fia, aki Arthur L. White-nak, annak az életrajzírónak volt az apja, aki áttekintést írt erről a feltételezett eseményről, elfogadta Daniells és Prescott „a mindennapi”-ról vallott sátáni nézetét, és tanúságot tett Daniells azon állítása mellett, hogy mit hallott az interjú során. Egyszerűen nem voltak körültekintők koholt történetükkel, mert az 1843-as táblázat nem ábrázol olyan szentélyt, amelyre Daniells rámutathatott volna.

Egy másik valótlanítás, amely az interjúban megjelenik, az a hazugság, hogy a Korai írásokból származó szakasz az „időmeghatározás” elleni figyelmeztetés volt. Az a szakasz, amelyről Daniells állítólag kérdezett, a következő:

„Láttam, hogy az 1843-as táblázatot az Úr keze irányította, és hogy azon nem szabad változtatni; hogy a számok úgy voltak, amint Ő akarta; hogy az Ő keze egyes számadatokban hibát fedett el és rejtett el, úgyhogy senki sem láthatta azt, míg az Ő keze el nem távolított.

„Ekkor a ‘mindennapival’ (Dániel 8:12) kapcsolatban azt láttam, hogy az ‘áldozat’ szót emberi bölcsesség toldotta be, és az nem tartozik a szöveghez, továbbá hogy az Úr azoknak adta meg ennek helyes értelmezését, akik az ítélet órájának kiáltását hirdették. Amikor egység uralkodott, 1844 előtt, csaknem mindenki egyetértett a ‘mindennapi’ helyes értelmezésében; de

az 1844 óta tartó zűrzavarban más nézeteket fogadtak el, és sötétség és zavarodottság követte azokat. Az idő 1844 óta nem volt próba, és többé soha nem is lesz próba.” Early Writings, 74, 75.

Willie C. White, White testvérnő fia, elfogadta „a szüntelen” hamis nézetét, és fia, Arthur arra törekedett, hogy fenntartsa azt a „hazugságot”, amely a soha meg nem történt beszélgetéssel kapcsolódott össze, azáltal, hogy megkísérelte azt sugallni: a Early Writingsből vett szakaszban szereplő figyelmeztetés egyszerűen és kizárólagosan az idő kitűzése elleni figyelmeztetés volt. Ezt az érvelést az 1930-as években találták ki, és a „hazugság” elsődleges részévé vált.

Ezzel az érveléssel a következő cikkben foglalkozunk.

„Szeptember 23-án az Úr megmutatta nekem, hogy másodszor nyújtotta ki kezét, hogy visszaszerezze népe maradékát, és hogy ebben az egybegyűjtés idején az erőfeszítéseket meg kell kettőzni. A szétszórás idején Izrael megveretett és széttépetett; de most, az egybegyűjtés idején, Isten meggyógyítja és bekötözi népét. A szétszórás idején az igazság terjesztésére tett erőfeszítéseknek csak csekély hatásuk volt, kevés vagy semmi eredményt nem értek el; de az egybegyűjtés idején, amikor Isten kezét népe egybegyűjtésére tette, az igazság terjesztésére tett erőfeszítések elérik rendelt hatásukat. Mindenkinél egységben és buzgón kell munkálkodnia ebben a műben. Láttam, hogy szégyen, ha bárki a szétszórásra hivatkozik példaként, hogy az irányítson bennünket most, az egybegyűjtés idején; mert ha Isten most nem tenne többet értünk, mint akkor tett, Izrael soha nem gyűjtenék egybe. Éppoly szükséges, hogy az igazság lapban is közzététessék, mint hogy hirdettessék.”

„Az Úr megmutatta nekem, hogy az 1843-as táblázatot az Ő keze irányította, és hogy annak egyetlen részét sem szabad megváltoztatni; hogy a számadatok olyanok voltak, amint Ő akarta. Hogy az Ő keze fölött volt, és elrejtett egy hibát a számadatok némelyikében, úgyhogy senki sem láthatta azt, míg az Ő keze el nem távolított.”

„Azután a „Naponkénti”-val kapcsolatban azt láttam, hogy az „áldozat” szót emberi bölcsesség toldotta be, és az nem tartozik a szöveghez; valamint hogy az Úr azoknak adta meg annak helyes értelmezését, akik az ítélet órájának kiáltását hirdették. Amikor egység uralkodott, 1844 előtt, csaknem mindenki egyetértett a „Naponkénti” helyes értelmezésében; de 1844 óta, a zűrzavarban, más nézeteket fogadtak el, és sötétség és zavar követte azt.” Review and Herald, 1850. november 1.